

Командант КФОР-а, немачки генерал Ерхард Дреус у интервјуу за *Правду*, рекао је, између осталог, да је ситуација на Косову сигурнија у односу на протекли период и да осим испада који су се догодили прошле јесени на северу покрајине, није било већих немира. "Лично сам видео и уверио се, на основу разговора са Србима на Косову, да многи Срби живе и раде у мирном и сигурном окружењу", рекао је Дреус. Поновићу, "у мирном и сигурном окружењу"!

Овде нешто не штима, генерал као да се пробудио из стогодишњег сна! Оно што види Дреус огромна већина Срба, који живе и раде на Косову и Метохији, не да не виде него им је равно научној фантастици, бајци. Пошто је генерал поменуо проблем севера покрајине као једине немире који су се у последње време догодили, да подсетим мало зашто сваки војник КФОР-а, као и сваки њихов официр, зна да Срби на све њих не гледају као на мировне трупе. Зашто их зову окупаторима, зашто им баш ни мало не верују. Све што се на терену дешавало од њиховог доласка, све, иде у прилог сумњама Срба. Увек када им је била потребна њихова заштита падали су на испиту. Када су 1999. године стигли на Косово и Метохију довољно је било да Албанац упери прстом у најобичнијег сељака у било ком српском селу и та силна НАТО машинерија би опколила његову кућу, направила хаос, а недужног човека ухапсила. Та демонстрација силе била је класична окупација, баш онаква какву смо гледали на филмовима. Никада није било обрнуто. Србе су хапсили на захтев Албанаца и на тај начин су Срби били непрекидно нападани и убијани од КФОР-а и Албанаца. Опет ћу да поновим да никада нико није ухапшен и осуђен за злочине над Србима, ни онда када је КФОР свакако био у стању да то уради јер је бројио на десетине хиљада војника.

Тих првих година снаге КФОР-а биле су залеђина Албанцима када су ови кретали у походе на сваку српску институцију. Срби, чак и жене, тукли су се са њима. Када су дошли заједно са Албанцима да заузму школу у Племетини код Обилића у јесен 1999. године, настала је општа туча између припадника норвешког КФОР-а и жена. У Старом Грацку код Липљана у новембру 1999. године са финским војницима тукле су се исто жене, јер су на правди Бога дошли да хапсе Јордана Ђекића. Пријавио га комшија Албанац. Нису Срби са Косова и Метохије поносни на све ове догађаје и морам рећи да су војници углавном трпели ударце јер нису могли да ударају жене, али како год, нису се понашали као мировњаци, напротив. Срби су били остављени и препуштени сами себи и

то је био једини начин да се боре. Уколико би мушкарци кренули у озбиљнију тучу, хапсили би их. Интересантно је да после тих борби српских жена против КФОР-а више нико никада није дошао да заузме школу у Племетини, а у Старом Грацку није претресена ниједна кућа на начин како је то урађено код Ђекића. Свеједно, сви који знају за ове и многе друге случајеве КФОР не доживљавају као војску која им жели добро. Првих месеци по свом доласку у јужну српску покрајину, већ су пали на испиту.

Да је "окружење мирно и сигурно" уверавали су Србе и уочи 17. марта 2004. године. Таквом су идилом представљали стање на Косову и Метохији да су се људи питали да ли живе на истој територији са њима. Представници Срба су упорно упозоравали да је то лажна слика, али ко да им верује. Сва убиства до тада као да су била заборављена, све је то, забога, прошлост. Када је кренуло етничко чишћење та иста војска којом данас командује генерал Ерхард Древис показала је толику немоћ, да не кажем кукавичлук, да је то невероватно. Сакрили су се после свега иза система командовања и тиме оправдали своју немоћ. Док су Албанци убијали и тукли људе, палили српске светиње и читава села, НАТО снаге на Косову и Метохији нису могле да делују јер нису имале јасну команду. Чудно је једино како су за трен ока имали спремне камионе за евакуацију Срба. Чим Срби позову у помоћ они пошаљу камионе и помогну да се иселе из својих домова. Петнаест минута након евакуације свака српска кућа је горела. Ту је изгледа команда била јасна. Готово нико од неколико хиљада протераних Срба се није вратио у своје куће. Мировњаци су опет пали на испиту, а Србима на Косову и Метохији је све некако личило на јесен 1999. године. Ово је само мали део онога кроз шта су Срби на Косову и Метохији прошли и још увек пролазе. Последња хапшења поштар на Косову и Метохији јасно говоре како Срби "живе и раде у мирном и сигурном окружењу". Одеш на посао а уместо да се вратиш кући, завршиш у затвору! То стварно даје сигурност!

Зато, окружење које види генерал не виде Срби на Косову и Метохији. Они нису могли ни 1999. године слободно да се крећу даље од, рецимо, десетак километара од својих кућа, а да не причам о Ђаковици или Дечану, Качанику. Не могу то ни сада. Њихово окружење господине генерале, је неколико километара око њиховог села и ту се крећу уз ризик. Ако их не шиканирају обични људи, то ради полиција на веома лукав начин. Плаћају казне и за ваздух који дишу. И сами знате да нисте створили сигурно и мирно окружење за све ове године и да слободе кретања нема. Није проблем у слободи кретања само на северу покрајине већ на њеној целој територији. Једино ако мислите да је слобода кретања за Албанце једно а за Србе друго, па они треба да се шетају по северу покрајине а Срби не могу даље из својих села. Онда сте опет пали на испиту! Код Срба једино постоји страх да ће опет да их убијају и прогоне а да неће имати ко да их заштити. Такво сте нам окружење створили!

Једино не сумњам да су поједини Срби уверавали Древиса да је све сјајно и бајно. Има

КФОР је давно пао на испиту

Пише: Јања Гаћеша

субота, 17 март 2012 23:02

таквих несрећника, између осталог Тачи их плаћа да тако говоре. Чим им прошлост загребете појави се криминални досије. Ако су такви меродавни поменутом генералу, ако њима верује, ето му их нека се окити њима. Огромној већини Срба, огромној, они су само Срби-Хамзе (лик из филма Косовски бој, потурчени Србин). Њима би требало да се позабави држава Србија, крајње је време. Ако ће због свог европског пута морати генералу да претрпе све ово што је рекао, њима баш и не морају.